

Leto III.

December 1948.

Stev. 11, 12.

LETOŠNJI BOŽIČ

Spet prihaja sveti Božič, že četrti, ki ga bomo morali obhajati v tujini. Lanski sveti večer smo po večini še vsi praznovali kot begunci v begunskih barakah. Letos pa vas je že večina v daljnem svetu, kjer niste več begunci, ampak izseljenci.

Begunska taborišča se praznijo, še jih je nekaj tisoč, ki bodo letošnje božične praznike obhajali po begunskih barakah, toda tudi ti z zavestjo, da bo letošnji njihov zadnji Božič v begunstvu: tudi ti se po večini že pripravljajo - v svet. In onemela bo poslej v doslej slovenskih begunskih cerkvicah slovenska begunska pesem, ki nas je ogrevala v begunski zimi skoro štiri leta.

Ko se danes kjerkoli smo, v duhu vračamo v lepoto doživetih božičnih praznikov, se bomo najprej ginjenega srca ustavili ob domačih jaslicah, v kotu domače hiše, kjer smo s toliko sladkostjo okušali blagoslov svetih božičnih večerov pod rodno streho, v krogu svojcev, ki so nam bili tako dragi. Kakor za izgubljenim rajem se bo marsikomu izmed nas ta večer potočila solza ob spominu na drage, ki smo jih morali zapustiti, zlasti ob spominu na tiste, ki so odšli od nas ter morebiti svojo zvestobo novorojenemu Božiču - zapečatili s svojo srčno krvjo.

Potem bomo v svojih dušah romali naprej ter se bomo po velikem trpljenju in bridkosti ustavili ob jaslicah, ki smo jih tri leta postavljali v begunskih barakah. Pred nami bodo vstale lesene taboriščne kapele, vse ožarjene od bleščeče se svetlobe, sredi katerih smo 3 begunska leta tako hrepeneče in z vso ljubeznijo v skupnosti begunske družine prepevali najprej tisto skupno krščansko: "Sveta noč!", potem pa one tako pristno slovenske in tako polne božičnega duha: "Glejte čudo se godi!" - "Zvezdice božje", "Kaj se vam zdi, pastirci vi".

In potem se bomo zavedli, da stojimo sami na tujih tleh ter morebiti osameli obhajamo svoj Božič. Nekateri bodo prav za ta večer od daleč prihiteli, da bodo vsaj ta večer mogli preživeti v skupnosti z drugimi rojaki. Vsaj ta večer bo namreč tudi najbolj trdega med nami prijelo koprnenje, da bi med rojaki užil vsaj košček blažene domačnosti in svetonočnega miru, kar tako poživlja le domača pesem, domača molitev, domače šege in navade, v stoletjih porojene iz vernih src starih slovenskih rodov, katerih nadaljevanje smo mi.

Božič v družini sam na sebi silno podkrepi zavest družinske in rodovinske skupnosti, zavest, ki poganja iz iste krvi in jezika, istih vej, ki pa cvete in rodi sadove le, če je plemenitena po božji Ljubezni, učlovečeni na sveto božično noč. Božič v barakah pa nas je hočeš - nočeš zajel z vso silo svoje božje misli ter nas izgnance še bolj privezal na se ter nas vse povezal med seboj. Kako smo še le tu nekako spregledali, da smo si bratje, da bomo drug drugemu opora. Zavest krščanske in slovenske skupnosti

je vzcvela med nami. Komaj smo s tega do dobra zavedli, smo se začeli razhajati - po svetu. To je bilo za nas vse dragoceno spoznanje. Bogu hvala za to!

Zato pa, kjerkoli smo, ostanimo temu spoznanju zvesti. Ne pozabimo ne v dobrih, ne v težkih urah tega spoznanja! Božična misel bratstva med ljudmi je tako lepo povedana v besedah: "Da smo ljudje vsi bratjem bratje vsi narodi!" Nosilci te božične misli moramo biti zlasti mi slovenski izseljenci, ki smo zaradi pričevanja za to svojo misel morali v begunstvo - prav po stopinjah Svete Družine. In če bomo to misel v tujem svetu hoteli zastopati, jo bomo mogli in smeli le, če bomo svoje bratstvo najprej z vsem svojim ravnanjem dokazovali in izpričevali na svojih najbližjih bratih - slovenskih rojaki. Zgodovina našega naroda nam priča: Kdor je bil zvest svojemu rodu, svoji narodni skupnosti, ta je bil zvest tudi svoji veri in Bogu. Kot taki smo potem poklicani svetu oznanjati tudi bratstvo med narodi.

Slovenski begunci in izseljenci imamo od Boga naloženo nalogo v tujem svetu. Saj ga ni naroda, ki bi danes mogel reči, da bi bil v teh letih strahote za slavo učlovečenega Boga več žrtvoval kakor mi Slovenci. Zdaj moramo to v tujem svetu vsak na svoj način vnovič potrditi s svojim življenjem in vzgledom. In prepričani smo: Ko bo naša naloga zunaj v svetu dovršena, nas bo Bog, naš Oče spet pripeljal domov, če mu bomo le ostali vsekdar zvesti in če bomo dosledno hodili za bethlehemsko zvezdo.

To naj bo letos naš božični pozdrav vsem Slovencem in Slovenkam, raztresenim po širnem božjem svetu! Slava Bogu in mir ljudem!

BOŽIČNI VEČER V TUJINI

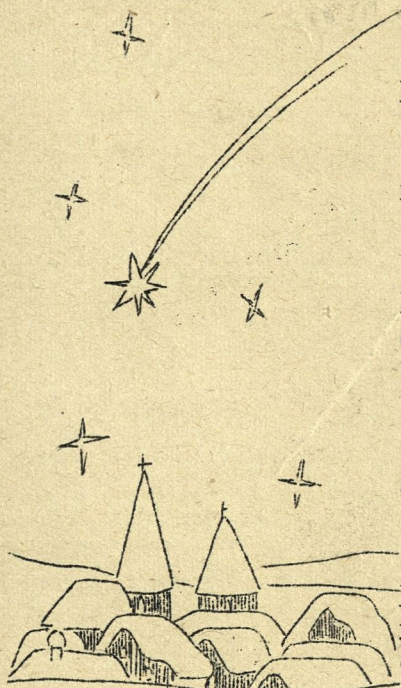
Na nebu zvezde kot doma žare,
a v moji duši ni več kot nekoč,
saj kot doma zvonovi v sveto noč
nocoj z zvonika cerkve ne zvone.

In v kotu skromne jaslice stoje,
ko pričakujem sam v samoto zroč,
da rojen bo Zveličar in v polnoč
častit vsi božje Dete pohite.

Iz jaslic Jezušček se k meni sklanja,
saj mi v samoti je edini brat
in v moji duši radostno pozvanja,

kot da Vstajenje šel bi praznovat;
ne vem, je li resnica ali sanja,
da reven sem, a v duši bolj bogat

K.E.

SVETONOČNI ZVONOVI

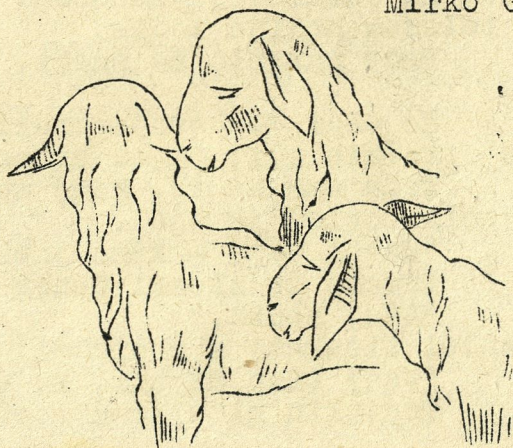
Zvonovi pojo: Bim, bam, bom,
Zveličar zapustil nebeški je dom,
na zemljo je prišel, tam v hlevčku leži,
da pridemo k njemu, prisrčno želi.

Bim, bom, bim, bam, bim,
Sam Jezus, Očeta nebeškega Sin,
Marije prečiste najžlahtnejši cvet,
prišel je na zemljo odrešit ves svet.

Bim, bom, bim, bom, bim,
z nebeških višin,
na zemljo glej, angelski zbori hite
in s pesmijo rojstvo Gospoda slave.

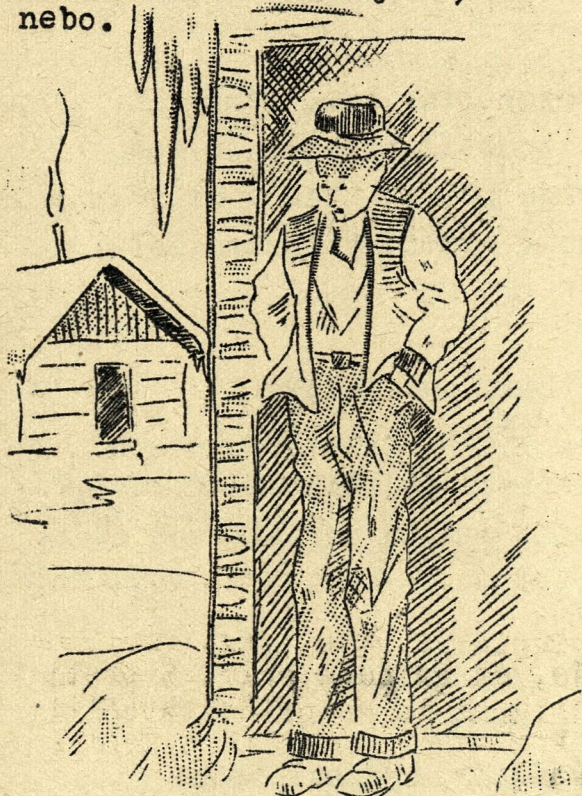
Zvonovi božični pojo: Bim, bom, bam,
veselo novico oznanjamo vam:
Mesija je rojen, vse rešit želi,
naj slava se Njemu prisrčna glasi!

Mirko G.

~ BOŽIČNO JABOLKO ~

Vračiti se je začelo že zgodaj popoldne. Ves dan je po malem snežilo s tistim drobnim snegom, ki je podoben slani. Nebo, ves dan sivo, se je skušalo včasih pretrgati. Toda komaj se je prikazalo za dlan sinjine, že se je sivina znova potegnila čez celo nebo.

Aleš Trpin je stal pred barako. Kar ni imel obstanka v sobi. Otroci in žena, vsi so nekam tiho, nobenega ni za groš. Sveti večer je, doma bi bilo veselja, da ne bi vedel kam z njim, tu ga niti za otroško perišče. To Aleša trpina grize. Mislil je vseskozi, da bo kaj prihranil, vseskozi je garal pri firmi, toda nazadnje še za življenje ni bilo dovolj. Žena je skoraj bosa, otroci tudi, pa ni denarja ne za to ne za ono.

Aleš Trpin je razočaran. Prišel je sveti večer, kakor tepen otrok je, še ves zadihan od veka. Ljudje po taborišču so obrisali prašne slike z doma, samo da bi ostali spomini na stare božiče, ki so bili vsi prekajeni s kadihom in prekropljeni z žegnano vodo.

Nocoj je Aleš Trpin doma. Od hleva do hiše postopa, po veži se razgleduje, po stopnicah gre v zgornjo hišo, skrinje odpira, za otroke

nabere pehar krhljev in jabolk, ki so taki kakor iz voska. In perišče crehov je priložil, da jih bodo otroci tolkli s poleni, dokler ne odidejo spat.

Ves je nocoj Aleš Trpin doma. Še stoji ponev z žerjavico v kuhinji in še se dviga vonj kadila pod strop. Pušpanova vejica mokra leži na javorjevi mizi v hiši in pod njo je lužica žegnane vode.

Doma je sveti večer. Tuji ljudje so v hiši. Zato mora Aleš to noč domov, da pokropi in pokadi svoj dom. Kako bi brez blagoslova samotna hiša? Rodovi so jo kropili in pokadili na vsak sveti večer, tudi nocoj ne sme čakati.

Kakor pijan je Aleš Trpin nocoj. S kalnimi očmi gleda po taborišču in odzdravlja znancem. Saj nihče ni več tu, vsi so doma, samo s telesom hodijo todle.

Prav narahlo še sneži. Droban sneg podoben zmrznjenim solzam.

Ko sedi med svojo družino, sam ne ve, kam bi pogledal. Boji se otroških oči, da ne bi prosile.

Toda sam ne ve, kdaj se mu je zalomila beseda. Samo očitajoč ženin pogled je ujel.

"Da bi vsaj kakšno jabolko imeli!" je dejal.

Precej je zlezal Cenek spod mize.

"Ata, abuka."

In je začel tleskati z ročicami.

"Vsaj tiho bi bil, ko veš, da nobenega ni!"

Trpinkin glas je žalosten.

"Nisem mislil, da bom rekel na glas."

Trpin vzame otroka v naročje.

"Ni abuka, Cenek."

"Abuka, abuka, abuka."

Trpinove oči so solzne.

"Nobenega ni, Cenek."

Trpin dolgo gleda v ženo. Trpinka ve, kaj misli.

"Samo dva šilinga sta še, Aleš."

Kakor da se je ves svet podrl nanj, je Trpin vstal in vzela denar.

"K Rusinji stopim v šestnajsto barako."

Cenek je čakal pri vratih. V rokah je prinesel Trpin štiri jabolka, štiri kosmače, rumene kakor maslo.

Cenek je zavriskal.

Trpin je vzel nož in pričel deliti. Vsakemu dober krhelj, da bo še za jutri.

Ceneku je krhelj omajil. Koža bi se mu zaletela, revčku. Premajhen je še.

Ko so otroci polegli, sta Trpin in Trpinka ostala sama za mizo. Tiha, kakor sta, se bojita govoriti.

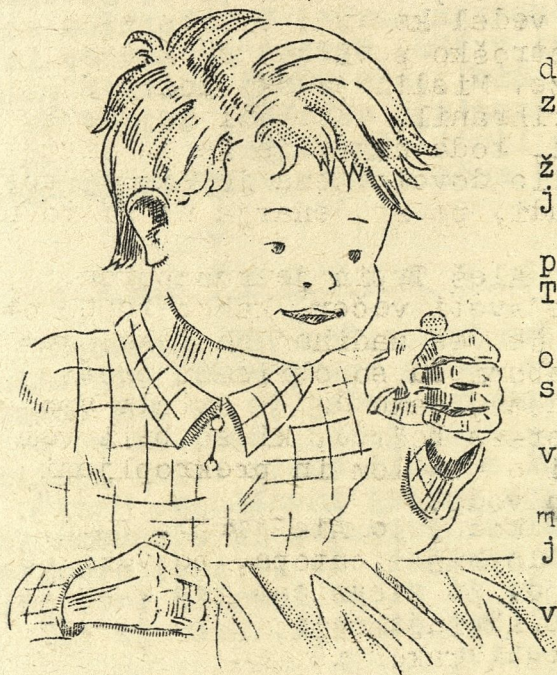
Na mizi so še vedno jabolčni olupki in poleg njih nož. Trpinove roke se igrajo z njimi.

Tedaj so se Trpinkini nenadoma vsule solze.

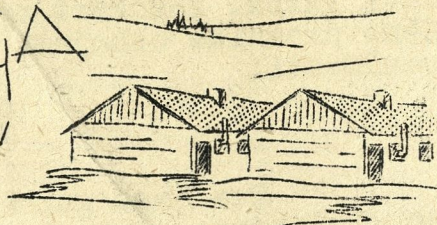
Trpin ni vedel, kaj reči. Samo čutil je, da ga peče grlo. S prsti je prijel olupek in ga pričel žvečiti.

Praznikov si to leto Trpinova nista voščila.

Mauser Karel.

NOVICE IZ „LESENEGA MESTA SPITTAL“

Začnimo z vremenom. Še vedno imamó lepe, jasne in sončne dneve. Včasih pritisne tudi oster, suh mraz. Kar veseli smo ga, ker nas poživi. Kakšen dan je tudi meglen, toda že opoldne imamo prijazno toplo sonce, ki zvabi mladino, mamice in starčke pred barake, kjer se kot martinčki grejejo na soncu. Večeri so večinoma jasni in mrzli. Boga prosimo, da bi nam to vreme dal še tja do božiča. Zima bo mnogo krajša.

S kurivom smo kar dobro preskrbljeni. Za silo smo si sami preskrbeli drv, pa tudi taboriščna uprava ni rok križem držala. Sicer so nam kurivo dodelili šele takrat, ko je nastopil uraden mraz, t.j. koncem novembra, vendar nihče ni prezebal. Gospod Bog je dal lepo vreme, v bližnjih gozdovih pa je še vedno za vse dovolj suhljadi in lubadarja, zaradi katerega brez skrbi pred svetno gospoško podereš kakšen mlad bor ali pa smreko. Uprava nam letos daje za kurjavo premog in suha drva. Zato vidite vsak dan zjutraj, kako podjetni možakarji ometajo dimnike, smetarji pa so od saj črni kakor

zamorci. Mi pa smo le na gorkem. Večina družin z otroki se je iz novega dela taborišča preselila v barake starega dela. Zelo veliko taboriščnikov je že odšlo v širni svet, zato je sedaj v taborišču dovolj prostora. Novi del taborišča je že do polovice izprazen.

Taborišče se naglo prazni. Naši ljudje in tudi naši stari znanci od drugih narodnosti nas vsak mesec v večjih in manjših skupinah zapuščajo in odhajajo v Ameriko.

V taborišče prihajajo novi ljudje. Zanimivo jih je opazovati. Z nami so semkaj pribežali, ves čas živeli zunaj na kmetih ali v industrijskih središčih in njihovi otroci ne znajo več slovenski. Žalostno spričevalo za narodno zavest teh ljudi. Tudi cerkvi so se močno odtujili in kar poredko prihajajo v kapelo. Otroci so versko zanemarjeni. Pripravljajo se na izselitev. Če so že tukaj odpovedali, kaj bo z njimi šele onstran morja! V taborišče so sprejeti le tisti, ki so bili sprejeti v IRO. Uprava se samcev in samic brani, rada pa sprejme družine. Življenje zunaj postaja vedno težje; brezposelnost se pojavlja, draginja narašča, tujcev se povsod skušajo znebiti in tvrdke naše ljudi odpuščajo.

Izseljevanje, ki se je letos začelo kar v velikem obsegu, nam je v resnici v rešitev.

Š e s e b o m o v o z i l i v A r g e n t i n o .

Trenutno čaká na odhod v našem taborišču 789 slovenskih beguncev. V dneh od 19. do 21. novembra se je tukaj mudil argentinski generalni konzul g. Jose Ramon Virasoro. Sedaj je že naš dober znanec in nam je iskreno naklonjen. Odklonil je od vseh, ki so se mu predstavili, samo 18 oseb, po večini so bili težje bolni ljudje in težki invalidi. Vendar je sprejel kar precej invalidov. Manjše telesne okvare ga niso motile. Če so sicer krepkemu in zdravemu fantu manjkali trije prsti na roki, ga je sprejel, če je imel obdelano dlan. Tudi šepavost ni bila ovira, če je sicer invalid imel celo nogo. Pričakovali smo, da bo pri invalidih strožji. Zelo je bil navdušen nad številnimi otroki in dekleti.

Prevozi v Argentino so trenutno zastali. Ne vemo, kje je pravi vzrok. Zaenkrat nas to še nič ne moti, ker bi le vsi radi božične praznike obhajali še v tej prijetni slovenski skupnosti in domačnosti.

O d š l i s o o d n a s . . .

Tam pred garažami se ponavljajo stari prizori; poslavljanje, objemanje, jok, vrisk, prerivanje fotografov itd. "Transport" je dogodek in kdor le more, se odtrga od dela in prihiti k slovesu. Ob takih prilikah se vidi, kako smo se drug na drugega navezali in da smo res ena sama velika družina.

Nekateri podjetni in skrbni družinski očetje, ki so letos spomladi odšli v Canada, so ves čas mislili na svoje družine, ki so jih pustili tukaj. Garali so, varčevali, poiskali stanovanje in založili pri oblasteh predpisano vsoto denarja. V torek, 23. novembra so družine odpotovale za njimi. Imele so lepo in udobno vožnjo in IRO uradniki so zanje ves čas lepo skrbeli.

Ta dogodek je imel v vsem taborišču zelo lep odmev in je tudi drugim družinam, ki še tukaj čakajo, vlil novega upanja in poguma. Zelo pa so bile potrte tiste žene, katerih možje so nanje že skoraj pozabili in že par mesecev niti pisali niso. Taborišče je na take pojave občutljivo in jih takoj razlaga. Morda včasih tudi prav zadene. Prizadeti možje, izprašajte si vest in poboljšajte se!

V ponedeljek 29. novembra je močna skupina Slovencev iz našega taborišča odpotovala v Argentino. Z njimi je potovalo tudi precej Hrvatov in Litvancev. Sedaj je hrvatska in litvanska skupina v taborišču zelo mājhna. To pot so odhajali krepki, mladi ljudje, zlasti obrtniki. To se je poznalo že na prtljagi. Z vsakim skupinskim odhodom se v kapeli pokaže, da odhajajo pridni molilci. Vedno bolj se kapela prazni. Upajmo, da bodo tudi v novi domovini vsi zvesti ostali Bogu in za čast božjo nič manj goreči kot so doslej bili.

Svoje glavček in Deseti brat.

V našem taborišču sicer ni tiste živahnosti, kakršne smo bili navajeni še vse do lanske jeseni, vendar, hvala Bogu, - se pa včasih igralci le okorajžijo. Tako so nam domači igralci predstavili "Svoje glavčka". Slovenska igralska družina iz Celovca pa nam je v nedeljo 28. novembra uprizorila Jurčičevega "Desetega brata". Zanimanje za igro je bilo zelo veliko, igralci pa nas žal niso zadovoljili. Kolikor je bilo igralcev, toliko slovenskih narečij smo slišali od "lukaško-prleškega narečja, ki ga je govoril Dolc pa do nemogoče slovenščine, ki jo je Franca lomila. Namesto Jurčičevih pristnih dolenjskih tipov in originalov smo gledali le karikature. Ob takih prilikah se človeku stoži po dobri igralski družini, ki smo jo v Spittalu imeli in se je sedaj že raztepla na vse strani sveta.

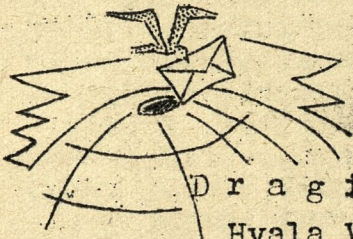
Miklavž nas je obiskal.

To vam je bil živžav in dirndaj v nedeljo 5. decembra popoldne in zvečer. V taborišče se je pripeljal Miklavž s celo trumo angeljčkov, vragov in vražičkov.

Popoldne so imeli Miklavževanje otroci. V gledališču je šumelo ko v panju. Od najmanjših z mokrimi hlačkami pa do 14.letnih burkežev in porednežev, vse je nestrpno čakalo, kdaj se bo odgrnila oderska zavesa in se bodo pokazala nebesa. Wlada fantazija je letos ob dobro igrani opereti "Miklavž prihaja" imela bogato pašo. Gospod katehet Mernik se je zelo potrudil, da so angeljčki imeli lepe obleke, da vražiči niso bili predivji in da je Miklavž vse otroke enako obdaril. Miklavž je namreč po končanem obisku v gledališču, opravil obdarovanje otrok v Wladinskem domu. Darovi so bili letos zelo skromni, a vsi otroci so dobili enako in se pridni Jurček ni pohujševal nad Miklavžem, češ da lenega in porednega Mihca tako bogato obdaruje, dočim njemu niti tako zaželjenega pipca ne prinese.

Zvečer so dvorano napolnili odrasli, ki so pa v nekem oziru popolnoma enaki otrokom. Manire in zvedavost: imajo enako, nekateri menda v tisti uri še enako vero. Ne splača se te stvari opisovati, saj iz leta v leto enako poteka, z enako posrečenimi, večkrat pa tudi skrajno neslanimi dovtipi. In teh tudi letos ni manjkalo.

PIŠMO NAŠIH ROJAKOV

Dragi gospod uređnik!

Hvala Vam lepa za povabilo, naj vam opišem razmere in okolico, v kateri živim. To storim zelo rada, ker sama z zanimanjem prebiram poročila dragih slovenskih beguncev iz raznih delov sveta. Vesela sem, ko spoznavam, da prilično vsem kar dobro gre.

Sem v privatni službi v gospodinjstvu. Ko sem prišla v sedanjo službo, nisem znala prav nič kuhati in angleške kuhe niti v teoriji nisem poznala. Nekoliko so mi pokazali, nekoliko sem pobrala iz knjig in ostalo uganila. Do popolnosti seveda še veliko manjka, vendar me večkrat hvalijo, da dobro kuham. Je pa to odvisno od obrokov, ki jih dobimo na karte, in od mnogo drugih stvari.

Stanovanje imam zelo udobno, svojo spalnico, svojo kopalnico in stranišče in majhno dnevno sobo z radiem in električno pečko. Tudi hrano imam dobro in obilno, ker gospodarji redijo prašiče in več kur. Imajo tudi lep vrt, vendar za vse to se meni ni treba brigati, razen če sama želim kdaj kaj pomagati. Delo ni težko in ga lahko zmagujem, ga je pa vedno dovolj. Prostega časa imam zelo malo, enkrat na teden od 10. ure zjutraj dalje ves dan. Ostale dni pa sem prosta popoldne; če je delo ali če so gostje pri čaju, pa moram biti na razpolago. Gospodarji so prav prijazni z mano, peljejo me večkrat kam z avtom, enkrat so me vzeli s seboj v gledališče v Stratford. Na počitnicah sem bila že en teden pri gospejini materi v Kentu in ta je bila izredno ljubeznjiva z menoj. Jedla sem pa seveda pri služabniški mizi! Plačo imam tudi nizko; ko plačam bolniško zavarovanje, mi ostane še 7.14 dol. na mesec. Zelo nerodno je, ker sem na deželi, tako imam zelo malo možnosti, da bi prišla v družbo z ostalimi Slovenkami, ki so tri milje daleč v Leamingtonu. Med Angleži v bližnji okolici nimam ožjih znancev in znank, in se včasih čutim zelo osamljena.

Prisrčno pozdravljam Vas in vse drage slovenske brate in sestre tukaj v Angliji in po vsem svetu, do koder prihajajo Domači glasovi.

Vaša I.N.

Saint Cesaire 6.XI.48.

S p o š t o v a n i g . u r e d n i k , d r a g i p r i j a t e =
l j i !

Pred sabo imam Vaše Domače glasove, ki mi jih je poslala ena izmed naših tukajšnjih deklet. Povedati Vam moram, da sem jih bil jako vesel. Saj so to za mene kakor za vse nas, res "domači glasovi" v pravem pomenu besede. "nogo zanimivega za nas je v njih. Ker so v istih razna poročila, o življenju naših ljudi po svetu, tako iz Argentine, Anglije in od drugod, dovolite, da še jaz v grobem opišem naše sedanje življenje v Canadi.

Tudi tukaj nas je sedaj že precej iz Spittala, kakor tudi iz drugih taborišč Avstrije, nekaj pa tudi iz Italije. Največ naših ljudi je v pokrajini Ontario, potem sledi mislim Alberta, nadalje Quebec, Manitoaba, Nova Scotia in celo v Britski Columbiji se nahajajo in to na skrajnem zapadu v mestu Vancovru. Razdalja med mestom Halifaxom (Nova Scotia), kjer smo vsi, kar nas je prišlo v Canado, stopili prvič na kanadska tla ter med omenjenim mestom Vancovrom je preko 5000 milj. Ena tukajšnja milja ima 1600 metrov. Iz tega lahko sklepate, kakšne ogromne razdalje pridejo tu v poštev.

Tukajšnjemu življenju smo se že kolikor toliko vsi privadili. Največja težava zaenkrat je še neznanje jezika. Dekleta, ki so prišle sem dva meseca pred našo krojaško skupino, so v tem oziru seveda že na mnogo boljšem. Takoj so imela možnost obiskovati večerne jezikovne tečaje ter zdaj že za silo govorijo angleško. Jezikovne tečaje imajo pravzaprav možnost obiskovati vsi DPijevci, ki živijo v večjih krajih oz. mestih. Seveda jaz za svojo osebo te možnosti še nimam, ker je naš St. Cesaire pač manjši podeželski kraj in sem v njem edini tujec DP.

V tej pokrajini, t.j. v Quebecu, je poleg angleščine važna tudi francoščina, ki pravzaprav prevladuje.

Nam krojačem in šiviljam poteka sedaj že 8. mesec naše obvezne dobe. Še dobre 4 mesece in prosti bomo. Potem se bomo pa lahko naselili poljubno po Canadi. Še prej bodo pa prosta seveda ona dekleta, ki so prišla sem pred nami. Ob koncu septembra smo sprejeli in pozdravili na kanadskih tleh tista dekleta, ki so odšle od vas 9. septembra. Svidenje je bilo izredno veselo, posebno še za tistefante, h katerim so prišle s tem transportom izvoljenke. Isto velja seveda tudi za dekleta.

Dne 10.X. pa smo imeli v Torontu prvo javno kulturno prireditev in sicer pevski koncert z opereto "Kovačev študent" in še s par drugimi točkami.

Ob tej priliki je bilo zbranih v Torontu veliko število naših ljudi. Tudi od prej omenjenih novodošlih deklet jih je bilo precej. Saj jih je v Torontu samem v službi 33, dve od novodošlih pa sta prihiteli na to prireditev celo iz Ottave. Oni sta namreč tudi sodelovali. Prireditve so posetili tudi vsi stari naseljenci - Slovenci, Hrvati in Srbi, prav tako tudi nekaj gostov iz Clevelanda. Naj omenim samo starega pionirja ameriških Slovencev gosp. Grdina.

Pri tej prireditvi so sodelovali fantje, ki so zaposleni na železnici Montreal - Toronto, potem razni drugi, ki so zaposleni na farmah po južnem delu Ontario pokrajine ter dekleta, ki so v Torontu in v bližnjih krajih kakor tudi zgoraj omenjeni dve iz Ottave. Prav tako je sodelovalo nekaj deklet in fantov, hčera in sinov starih naseljencev, že rojenih Kanadčanov. Sploh gre par družinam starih naseljencev v Torontu vsazahvala, da se je prireditev sploh mogla vršiti, ko so s svojim posredovanjem pri oblasteh toliko pripomogli k uspehu.

Prireditve je z lepim govorom začel g. Kuk, ki je prišel v Canado iz Italije. Tudi drugače je vsa prireditev vodil omenjeni gospod s primerno razlago vsake pesmi oz. točke. S prireditve, ki je dobro uspela, smo odnesli vsi udeleženci najlepši utis, posebno se stari naseljenci in gostje iz Amerike. Njih sodba je bila, da takega petja niso slišali, kar so odšli iz domovine. In to je pri njih 20 in več let.

V Domačih glasovih sem bral, kako so se naša dekleta v Londonu postavile z našo narodno nošo. Tudi v Torontu na koncertu se je ena izmed naših brhkih deklet postavila z našo narodno nošo pred občinstvom. In to pri zaključni pesmi mešanega zbora "V gorenjsko oziram se skalnato stran".

Vi tukaj jako pogrešamo naših slovenskih duhovnikov, da bi tako lahko opravljali verske dolžnosti v našem materinem jeziku. Iz Spittala se nam obetata da. Samo vprašanje je, kdaj bo to postalo dejstvo. Da bi le bilo.

Canada je bogata dežela in ima še veliko bodočnost. Za pridne roke dela povsod dovolj. Z našimi ljudmi so vsi delodajalci zadovoljni. Zaslužki so različni, kakor je pač kdo zadel. Vendar so pač po večini naši ljudje še kolikor toliko zadovoljni, če

se vzame v obzir začetek, ki je pač povsod težak, pa naj pride človek kamorkoli hoče.

Iskren pozdrav vsem dragim znancem in rojakom

Dušan.

D P s o s t o p i l i v g l a d o v n o
s t a v k o

Nemški list "Die Neue Zeitung" je prinesel 29.9.1948. tole kratko poročilo:

"Eschwege 29. Sept. (Eig. Ber.-G.K.) 250 DP's iz taborišča Eschwege je v sredo stopilo v gladovno stavko, da bi uveljavili s tem svoje zahteve proti IRO. Pred nedavnim so bili ti DP's prepeljani iz Italije v Nemčijo v zameno za češke emigrante in so jim obljubili, da bodo v najkrajšem času iz Nemčije prepeljani v čezmorske dežele. IRO pa dane besede ni držala, ampak je DP's prepuštila nemškimi oblastem."

Tako časopisno poročilo. Med temi nesrečniki je bilo tudi 95 Slovencev, ki so jih iz taborišča Pagani (Salerno) prepeljali v Nemčijo pod pretvezo, da so zaradi njih nastale diplomatske težave med Jugoslavijo in Italijo.

Citatelj "Domačih glasov" je nam poslal o tem tole poročilo:

Eschwege 14.8. 1948.

Ker se naš položaj kljub obljubam, ki so nam jih dajali razni gospodje, ni prav nič izpremenil, smo bili prisiljeni, da se poslužimo orožja, ki nam še preostaja t.j. gladovna stavka. Pričeli smo 29. sept. zjutraj in končali 4. okt. zjutraj. Takoj prvi dan smo razposlali memorandume na vse komande, ki odločajo o naši usodi. Ves čas stavke so nas pridno obiskovali časnikarji vseh mogočih časopisov, ki so vsak dan poročali o položaju v taborišču in obveščali vso javnost o krivici, ki nam jo je naredila mačeha IRO. Obiskal nas je tudi zastopnik glavnega ameriškega časopisa v Nemčiji "Die Neue Zeitung", ki je takoj naslednji dan objavil v svojem časopisu pod naslovom "Spor med DP in IRO".- Od srede do ponedeljka ni bilo prav nobenih izgledov za našo rešitev, kljub temu, da so vse radio oddajne postaje in časopisi poročali o naši stavki in naših zahtevah. Skoraj polovica ali še več je bila v postelji in 7 je bilo zelo resnih slučajev. Zdravnik, ki je bil določen za časa stavke, je obiskal vse po sobah in ko je videl zdravstveno stanje taboriščnikov, je telefoniral krajevnemu komandantu, da se mora stavka takoj prekiniti sicer bo čez nekaj ur najmanj 10 smrtnih slučajev. Komandant je takoj obvestil vse nadrejene in zvečer okrog 9. ure se pripelje avto, v njem vojaški guverner in dva zastopnika od IRO. Po daljšem pogajanju so pristali na naše zahteve. Vsi imamo DP status, mednarodna komisija od IRO bo zaslišala še enkrat vsakega posameznika. Prihodnjo sredo bo komisija začela z zaslišanjem. V ponedeljek pa pride komisija iz Genove, ki bo zaslišala 36 oseb, ki so še pod apelom.. Seveda jaz nisem med njimi. - To je v glavnem naš potek stavke, omenil bi še, da je bilo za časa stavke od tretjega dne naprej razdeljenih dnevno čez 100 injekcij (sladkornih). Par zelo slabih se je tudi temu odreklo.

Ravnokar smo prišli iz prireditve, ki smo jo Slovenci priredili v pozdrav in hvaležen spomin za objektivnost in široko-grudnost "Miss", ki nas je zasliševala in odmerila usodo naše bodočnosti. Kakor sem že zadnjič pisal, smo bili vsi ponovno zaslišani. Na veliko srečo nas je zaslišala sama šefinja iz Fulde, ki je jako inteligentna in je popolnoma razumela naš položaj. Izmed 94 Slovencev, ki se še nahajajo v tem taborišču, je bilo zaslišanih

iz Fulde 83, ostalih 11 je bilo zaslišanih od Ženeve. Vseh 83 je sprejetih, med tem, ko je od ostalih 11 do danes sprejetih 7, 4 slučaje bodo reševali v Ženevi. Vsi sprejeti smo dobili DP legitimacije in s tem seveda pravico za emigracijo. Danes je miss Končala z izdajanjem legitimacij. V zahvalo za njeno dobroto, smo ji zapeli nekaj narodnih pesmi in v govoru prikazali našo pot v begunstvo.

Got govornik in dirigent je nastopil Tone. Miss je bila zelo zadovoljna in nam obljubila še v naprej vsestransko pomoč. Prav lepo pozdravljam vse slovenske begunce in emigrante.

T.

Dragi Slovenci širom po svetu!

Sedaj je nas "Korošcev" v Argentini že kar precej. Prvi smo prišli semkaj 27. oktobra, za nami pa sta doslej prišli še dve skupini iz avstrijskih taborišč. Mi smo imeli izredno lepo potovanje, krasno morskorožnjo. Na argentinskih tleh so naši rojaki ljubeznjivo sprejeli in pozdravili. Naše prvo domovanje je bil "emigrantski hotel". Pred nastanitvijo v hotelu so vsakega zdravniško pregledali in röntgenizirali. Na ladji je vsak pred izkrcanjem dobil poseben karton, ki velja kot dovolilnica za bivanje v hotelu. Hkrati pa ta karton nadomešča osebno izkaznico, dokler ni vsak emigrant preskrbljen z osebno legitimacijo s "cedulo de identidad". Bivanje v hotelu traja povprečno 10 do 14 dni. Prve dni so begunci v hotelu zaradi nabave dokumentov, oddajanja osebnih podatkov in prstnih odtisov, slikanja za policijo itd. Ta čas ne more nihče zapustiti hotela, pa tudi obiski v hotelu niso dovoljeni. V hotel sme priti samo uradni predstavnik "Društva Slovencev" in ta daje navodila in nam pomaga v prvih težavah. - Ko smo opravili potrebne formalnosti, smo smeli hotel zapuščati vsak dan od 7. zjutraj do 9. zvečer. Dokler smo imeli dovoljenje za bivanje v hotelu, smo jedli in spali tukaj.

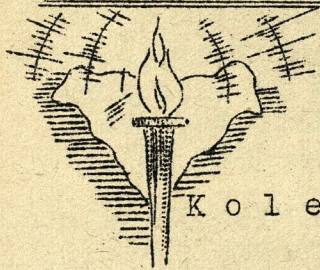
Ko smo našli delo in stanovanje, smo se od "emigrantskega hotela" poslovili. Zaposlitev ni težko dobiti. Tukaj je namreč dovolj dela, ogromno hrane in prav toliko svobode: Tudi stanovanje se najde, če ne prvi dan, pa v nekaj dneh gotovo. Naši rojaki, ki so že pred nami bili tukaj in uradniki slovenske pisarne pomagajo poiskati delo in stanovanje.

Transport iz hotela uredi hotelska uprava. Transport v mesto izvrši uprava, na periferijo mesta oziroma v provinco pa privatna vozila po predhodnem dogovoru seveda. - Tistim, ki gredo v Mendoza, uredi prevoz na državne stroške uprava hotela. Prav tako so prevozi plačani v tistih primerih, kjer prijavitelji gredo na gradbena dela v okviru petletke. - Nekaj "Korošcev" je odšlo že v Mendoza, drugi pa smo ostali v Buenos Airesu.

Lepo pozdravljam vse drage slovenske begunske sotrpine po širnem svetu.

F.P.

DROBNE VESTI

IZ DOMOVINE

K o l e k t i v i z a c i j a   p o s e s t e v .
(Nadaljevanje).

Minister Kardelj je napovedal kulakom ofenzivo. Njemu je poverjena naloga, izvajati socializacijo v kmetijstvu. Kulakov (veleposestnikov) po zadnji agrarni reformi dejansko tudi več ni. Po reformi sme kmečki posestnik imeti največ 45 ha zemlje. To mu sedanji zakon dopušča. Zakaj torej bojna napoved "kulaštvu in kulakom". To je boj komunizma proti zdravi kmečki miselnosti, kateri je grunt ljubezen, vsebina njegovega vsakdanjega življenja. To pa ni komunistična miselnost in ta miselnost nikdar ne bo kmečkega človeka privedla do komunizma. Zato je napovedan boj zdravi kmečki miselnosti, nosilec te miselnosti in kmečkim gruntom. Kolektivizacija kmečkih posestev v Sloveniji je v teku, saj je bilo koncem leta 1947 v Sloveniji že 46 kmetijskih zadrug (t.j. socializiranih posestev) s 6000 zadrugniki in 10.000 ha zemlje.

P o m a n j k a n j e   h r a n e .

Avstrijec, vojni ujetnik, se je vrnil iz Slovenije in pripoveduje:

"S prehrano je v Sloveniji in sploh v Jugoslaviji slabo, zelo slabo, ker je vse na karte. Zaloge, tako vsi trdijo, so izpraznjene. Ljudje si še pomagajo za hrano s tem, da zamenjujejo obleko, če imajo odvišno. V letih 1945 in 1946 je bilo dobro, ker so prihajale ogromne pošiljke UNRRA-e in v prometu je bilo veliko UNRRA paketov. Takrat se je vsa hrana mogla kupiti iz UNRRA-inih pošiljk, čeprav je bila draga. Tedaj so Ljubljčanani z dobrim srcem pomagali ujetnikom s hrano pa tudi z obleko. Zakaj partizani so bili ujetnikom prav vse pobrali, razen kar so imeli na sebi oblečeno. Pa še od tega na sebi je moral marsikdo oddati partizanom in se zadovoljiti z raztrgano ali ušivo obleko partizana. Zato so bili v začetku vojni ujetniki zares v težkem položaju. Ujetniki se s hvaležnostjo spominjajo, da so jim Ljubljčanani tedaj pomagali. Sedaj se je pa položaj spremenil. Ljubljčanani hodijo ujetnike prosit za hrano in obleko. Odnos med ujetniki in prebivalstvom je bil namreč precej družaben, ker so vsi ujetniki čez dan bili na delu in so se svobodno gibali, le zvečer po delu so morali prihajati v določena in skupna bivališča. Tudi gnotni položaj vojnih ujetnikov se je neverjetno izboljšal in so bili specijalisti med njimi silno dobro plačani. Ker so povrh tega mnogi med njimi še dobivali pakete iz Avstrije, je seveda položaj vojnih ujetnikov bil za marsikatere družine z otroci in slabim zaslužkom naravnost zaviden. Tako je potem razumljivo, da so sedaj obratno, prebivalci prosili pri ujetnikih hrane in obleke.

V o j a š t v o   j e   s l a b o   o b l e č e n o .

Vojaštvo je zelo slabo oblečeno v najrazličnejše uniforme, mnogi tudi še v nemške in italijanske, a že tako ponošene, da od mnogih dobesedno visijo stran cunj. Pač pa imajo vsi enotno vojaško čepico s komunističnim emblemom. Zelo pade v oči razlika med oficirji in vojaki, ker so oficirji naravnost sijajno oblečeni. Nič manj dobro ni oblečena OZNA. Kakor vlada pisanost obleke ravno tako pisano različna je oborožitev vojaštva in se vidijo vse

vrste orožja, ne le zavezniško ampak tudi še nemške in italijanske puške, brzostrelke in strojnice.

R e k v i z i c i j e .

Rekvizicije proti kulakom postajajo neznosne. Včasih pride do napetih prerekanj. Bil je primer, da je v ljubljanskem predmestju bila revna družina z več otroki, ki je imela kravo molznico. Milica je prišla po kravo menda po ukazu Westnega ljudskega odbora, pa je žena postavila pred nje svoje otroke: "Jih pa vi redite!" Milica je kratko odgovorila: "Šuti!" in krava je odšla z njimi.

T e ž a v e s p e t l e t k o .

Nad petletko so obupali. Gradili so tovarne. Delno so jih dogradili, delno pa niti zgradb končali. Sedaj stojijo prazne ali nedokončane. Ni strojev za dozidane tovarne, ni gradbenega materiala za dozidavo nedokončanih. V Jugoslaviji, kjer so ogromne cementne tovarne, ni cementa. Cement namreč v velikih količinah izvažajo, da morejo dobiti iz inozemstva industrijske izdelke. Ni nosilcev (traverz) za nadaljevanje zgradb, pa je vendar ogromna železarna v Varešu, ki je bila še pod Stojadinovičem opremljena z najmodernejšimi in največjimi valjancami od Nemcev. Stanovanjski blok v Mostah so začeli graditi z velikimi slovesnostmi, pa so z delom prenehali pred koncem, ker ni več materiala.

Sabotaža pa se vedno bolj širi ko kuga. Tako je temu ujetniku njegov delodajalec nekoč dejal: "Tovariš, kaj delaš? Se ne izplača. Saj bo vse hudič vzel!" OZNA se proti sabotaži na vseh straneh ne more več uspešno boriti. Le kjer je sabotiranje izredno očitno in škoda velika, tam nastopa OZNA. Zaradi obupnega gospodarskega stanja, pomanjkanja hrane in obleke raste saboterjem pogum. Pravijo, da se bo vse zrušilo, ako ne pride pomoč iz inozemstva. Ti ljudje ne vedo, da bodo komunisti pustili od pomanjkanja umirati milijone, ne bodo pa dali oblasti iz rok in nič se ne bo zrušilo.

Vojne ujetnike kot zanesljiv element veliko uporabljajo pri različnih delih: v kurilnici v šiški, v Ljubljani je zaposlenih veliko ujetnikov. Na Jesenicah na Gorenjskem je zaposlenih veliko število Nemcev zlasti mojstrov, inženirjev, ki imajo sijajne plače, celo do 20.000 dinarjev mesečno. Tako ujetniki včasih z denarjem ne vedo kam, pa ga zapijajo. Vino je drago in stane na Jesenicah okoli 100 dinarjev liter. Ujetniki si ga lahko privoščijo. Jeseničani imajo hrane dovolj in s hrano gredo v vinske kraje, da jo zamenjajo za vino, ki ga potem drago prodajajo.

S t r a h i n n e z a d o v o l j s t v o m e d l j u d s t v o m .

Glede Kominforma se nič ne govori. Drug drugemu ne zupajo in zato o najbolj težkem vprašanju ne razgovarjajo. Ve se povsod to, da Tito svoje nasprotnike brez usmiljenja pospravi. Govorilo se je, da je dal v zadnjem času pobiti večje število vojakov svoje telesne straže.

Po mnenju tega ujetnika je 95% ljudi proti komunizmu. Celo med milico je veliko miličnikov, ki so proti komunizmu. Mnenja je ta ujetnik, da more to gospodarsko stanje trajati največ dve leti.

Begunska Hrvatica je prišla te dni iz Jugoslavije in pripoveduje, kakšna nasilja nad prebivalstvom uganjajo komunisti na

Hrvaškem. Pa pravi: Hrvati so vsi proti Titu. Toda ker je Rusija zadaj, si ne upajo nič začeti.

Dejstvo je, da je Tito s svojim zverinskim režimom v domovini vse svoje nasprotnike, združil in docela zbližal Srbe in Hrvate. To je prav gotovo velik uspeh, katerega si Tito niti ne želi, niti mu ne bo v korist.

V s e v z n a m e n j u t e k e m .

V prvi polovici oktobra se je vršil v Beogradu V. kongres SKOJA (Zveze kom. mladine Jugoslavije). V počastitev tega kongresa so bila kajpada razna tekmovanja za izvedbo Titovega petletnega plana. Ta tekmovanja niso nič drugega, kakor v lep plašč "prostovoljnega" dela zavita priganjanja Titovih biričev k čimvečji storitvi, ali z drugo besedo: garanja na žive in mrtve, V petek in svetek. Ker je teden prekratek, zato skoraj redno dodajo še zraven nedeljo. Za kongresom SKOJA bo prišel kongres AFŽZ (Antifašistične ženske zveze). Hudomušni ljudje so doma rekli, men da še tudi sedaj "absolutno ferderbane ženske". Tudi za ta kongres so že uvedena tekmovanja v raznih oblikah. Tudi za I. kongres Emotnih sindikatov (t.j. prisilne delovske organizacije) so bila uvedena razna tekmovanja. Tako so delavci in nameščenci Mestne plinarne v Mariboru napovedali tekmovanje delovnemu kolektivu ljubljanske mestne plinarne. V žrečah in v Lescah so uvedli v proslavo tega kongresa posebne delovne brigade. Ko je končan en kongres, se ga drži že drugi, kakor n.pr. klobase pri mesarju. Zmerom je kaka komunistična prireditev, v katere proslavo je treba tekmovati in tako z deli dokazati ljubezen do "preizkušene partije" in do "boga" Tita. To ime pa se res že vse preveč izrablja. Saj je njegovo ime včasih v Poročevalcu natisnjeno kar do stokrat.

L o v n a p r a š i č e .

Zima se bliža in čas kolin. Vsakdo ve, s koliko skrbjo krmi in pita marljiva gospodinja prašiče, da bo družina imela za belo in ob nedeljah kaj za priboljšek, da ne bo trebalo otepati le suhih žgancev in krompirja. Za svinjerejo se zdaj zelo brigajo tudi ljudske oblasti od ministrstva pa navzdol do "ljudskega odbora" v vasi. Toda ne v tem pogledu, da bi šle na roko z dobavo raznih močnih krmil, temveč s tem, da so priredile velik lov na nič hudega sluteče ščetince. Septembra se je pričel ta lov in še traja. Oblasti so organizirale posebne komisije, ki so šle od hleva do hleva ter pretaknile vse možne kote, kjer bi utegnil tičati kak prikriti ščetinar. Casopisi, zlasti pa Poročevalec pri naša prav pogosto poročila o "saboterjih" in "špekulantih", ki so zatajili prašiče in napovedovali manj kot so jih v resnici imeli. Vsi ti grešniki so padli pod paragraf. Poročevalec našteva med drugim sledeče protiljudske zločince: Janez in Jože Podgoršek iz Ježice št. 10, France Presetnik z Ježice 20 ter Franc Dovč iz Stožice 16. Presetnik je skrtil kar dva prašiča, povrh pa še udaril organa komisije Kušarja ter ga nadrl s "kradljivcem". Kaznovani so bili: Podboršek Janez na 6 mesecev prisilnega dela in 10.000 din denarne kazni, Jože Podboršek na 3 mesece prisilnega dela, Franc Presetnik na 7 mesecev ter Franc Dovč na 3 mesece prisilnega dela. Tudi drugod je več takih grešnikov, ki niso marali vsega oddati nikdar siti komunistični oblasti. Neko pismo iz ljutomerskega okraja pravi: "Pobrali so nam vse, pustili so le enega prašiča za klanje ter malo prasce." Nič čuda, da si vsak pač pomaga kakor ve in zna. Kako naj kmet, ki ne more opraviti vsega dela s

svojimi ljudmi, izhaja vse leto z enim samim prašičem? Novejša poročila pravijo, da poleg lova na prašiče razsaja še svinjska kuga. Najhni prasci stanejo po 1.400 din.

"Prostovoljci" iz Ljubljane ....

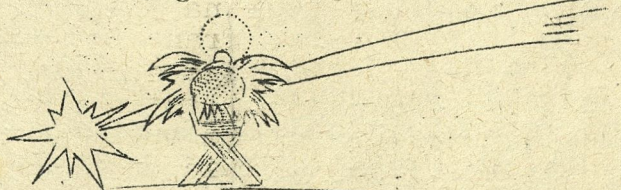
Za "teden gozdarstva" so organizirali masovni pohod ljudi v gozdove, kjer so morali v nedeljo, in to v kljub dežju, nakladati in spravljati les. Poročevalec piše z dne 8. sept. t.l. o takih prostovoljcih sledeče: "Ker so pri zadnji delovni akciji za Gozdni teden v Straži pri Novem mestu prostovoljci iz Ljubljane morali delati v izmenah, se je pripetil takle dogodek. "eđ tem, ko je ena skupina v dežju nakladala les in se neprestano trudila, da s svojim delom čim več pripomore pri "Gozdnem tednu", je nekaj delomržnežev svoj prosti čas izkoristilo s tem, da so vdrlji v okoliške vinograde in si nabasali polne mreže komaj dozorevajočega grozdja. Delovodje in direkcija lesne industrije je izgubila precej dragocenega časa s tem, da je lovila po vinogradih tatove, ki so vinogradnikom povzročili precej škode"... Ali nišo bili morda ti "junaki" iz vrst onih tovarišev, ki so se te "obrti" naučili v gozdovih?

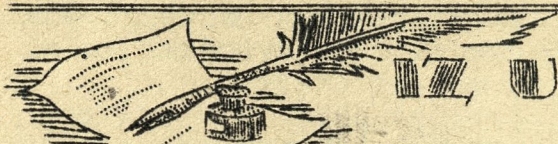
Kazni za utajo posevkov žita .

Ne samo pri prašičih, ampak tudi pri napovedi posevkov, so kmetje skušali okoli prinesti slavno "ljudsko oblast". Ni čuda! Če morajo oddati skoraj do zadnjega zrna, zato si pač pomagajo s tem, da napovedo manjši posevek. Pa se z "ljudsko oblastjo" res ni varno igrati. Kazni za utajo so naravnost drakonske! "Poročevalec" z dne 12. 9. poroča o sabotaži kmetov v vasi Veliki Gaber, kjer je bilo radi utaje posevkov obsojenih 6 kmetov. Julka Groznik iz "alij dol je utajila 53 arov soržice in 3 are ječmena. Obsojena je bila na 4 mesece zapora pogojno na 4 leta ter na 100.000 dinarjev globe. Alojz Klemenčič je utajil 72 arov posevka pšenice, 32 arov soržice in 29 arov ječmena. Nagrajen je bil s 6 meseci zapora, pogojno 2 leti, povrh pa so mu naložili še za 150.000 denarne kazni. Janez Kastelic iz Pungerta je za enak prestopok dobil tudi 6 mesecev in 60.000 din denarne kazni, Karl Verbič s Ceste pa je prejel še posebej ostro kazen: 2 leti prisilnega dela, zaplembo vsega premoženja in izgubo državljskih pravic. Utajil je 1.12 ha pšenice. Leopold Strmole je bil kaznovan s 5 meseci in 120.000 din, Alojž Omahen iz Stranj pa 6 mesecev zapora, 150.000 din globe in zaplembo žita na utajeni površini.

Nova uredba o plačah delavcev .

Zadnjič smo poročali o novem sistemu plač za delavstvo v rudarstvu in transportu. Sedaj so bile izdane še tri nadalnje uredbe, ki se nanašajo na delavce v metalurgiji in kovinski industriji, lesni, steklarski, medicinski, živilski, tkalski, oblačilni, papirni, usnjarski, čevljski ter v industriji gradbenega materiala. Tudi tukaj se uveljavljajo plače po delovnem učinku (po normah), ki pa bodo vedno višje. Saj komunistični ustroj pozna le stahanovstvo, ki je garanje do zadnjega možnega napora.

IZ UREDNIŠTVA

HODNIK EMIL, CHATENAU: Hvala za pismo od 16.9. 1948. Dolgo nismo pogruntali Vašega imena. Zelo nam boste ustregli, če nam pošljete naslov katoliške misije v Parizu.

BREZNIK, BARCELONA: Vaši prošnji smo ugodili. Prosili bomo, da dobite zaproseno slovensko branje. Priporočamo se za obširnejše pismo, saj vidite, da vse zanima, kako gre našim po vsem svetu razpršenim Slovencem.

ZALOŽNIK JERNEJ, VICTORIA VILLE, CANADA: Prejeli smo Vaše pismo od 23.10. 1948. Sočustvujemo z nesrečnim Kržišnikom in ga lepo pozdravljamo. Mohorjeve knjige boste dobili.

MERHAR KARLINCA, MONTREAL: Lepo se zahvaljujemo za pismo od 13.11. 1948. in za poslano prilogo. Oglasite se še kaj.

MIKLOVA ELA, PORT NELSON: Mohorjeve knjige boste dobili. Zaradi poravnave naročnine pa Vas opozarjamo na članek v 9. številki "Domačih glasov" z dne 1. novembra na str.2.

+ + +

Povest, ki je izhajala v letošnjem "BOGOLJUBU" pod naslovom

" P O T A B O Ž J A "

bo izšla v mesecu januarju na željo mnogih bralcev v posebni knjigi, ako se bo oglasilo dovolj naročnikov. - Knjiga bo obsegala ca 200 strani in bo ilustrirana. Tiskali bomo samo toliko izvodov, kolikor bo naročil. Cena izvodu s poštino vred bo pol dolarja. Ta cena velja za vse države. Lahko pa naročite komu domačemu ali poznanemu v špitalskem taborišču, da knjigo tu za Vas naroči in plača. V tem primeru pa stane 10.- šilingov. Naročila sprejema: Slovenska begunska tiskarna, DP Camp Spittal/Drau, Austria. Naročilo pošljite vsaj do 15. januarja 1949.

+ + +

Vse naročnike in prijatelje "Domačih glasov" v Argentini, USA, Kanadi in v Angliji lepo prosimo, naj naročnino po 1 dolar pošljejo na naslove, ki smo jih sporočili v 9. številki "Domačih Glasov" z dne 1. novembra 1948 in sicer:

v Argentini na Društvo Slovencev, Calle Victor Martinez 50, Buenos Aires; v USA na Dr. Miha Krek, 10316 Barret Avenue, Cleveland 8, Ohio, USA; v Kanadi na Dolenc Anica, Ontario Hospital, 1007 Lakeshore RD, New Toronto, Ontario; ali pa na Ambrožič Lojze, Malvern, Ontario, Toronto; v Angliji na Selak Peter, Miners Hostel, Hirvan near Ayerdore, Glam, South Wales, England.

Naročnina znaša 1 Dolar za vse leto, ali pa v državah izven USA temu odgovarjajoč znesek v domači valuti. Na denarnih pošiljkah, prosimo, omenite, da je znesek "naročnina za Domače Glasove". Poverjenike pa prosimo, naj odpošiljatelja "Domačih Glasov" ob priliki opozore na naročnike, ki so list plačali.

Uprava "Domačih Glasov".

